

[Etusivu](#) > ... > [Oikeudenkäyntimenettelyt](#) > [Siviilioikeudelliset Menettelyt](#) > [Todistelu](#) > [Austria](#)

Todistelu

Sisällön tuottaja:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Todistustaakka

1.1 Mitkä ovat todistustaakasäännöt?

Pääsääntöisesti kunkin asianosaisen on esitettävä kaikki vaateensa perustelemiseksi tarpeelliset oikeustositteet (väittämistaakka) ja vastaava näyttö (Itävallan siviiliprosessilain (*Zivilprozessordnung*, ZPO) 226 §:n 1 momentti ja 239 §:n 1 momentti). Asiantila voi jäädä epäselväksi (niin sanottu *non liquet* -tilanne), mutta tuomioistuimen on kuitenkin tehtävä ratkaisu. Tällaisessa tilanteessa otetaan avuksi todistustaakasäännökset. Asianosaisilla on todistustaakka itselleen edullisen oikeussäännöksen mukaisten tosiasiallisten edellytysten täyttymisestä. Yleensä kantajan on vedottava niihin tosiseikkoihin, jotka perustelevat hänen vaatimuksensa, ja vastaajan taas niihin tosiseikkoihin, jotka osoittavat oikeaksi hänen vastaväitteensä. Lisäksi kantajalla on todistustaakka prosessinedellytysten täyttymisestä.

1.2 Onko olemassa sääntöjä, joiden nojalla tiettyjä tosiseikkoja pidetään sellaisina, ettei niiden toteen näyttäminen ole tarpeen? Millaisissa tapauksissa? Onko tiettyjen olettamusten kumoaminen mahdollista esittämällä vastatodistelua?

Ratkaisun kannalta merkittävät tosiseikat on näytettävä toteen, jollei niiden suhteen ole toisin säädetty. Näyttöä ei tarvita myönnettyistä tosiseikoista (ZPO:n 266 ja 267 §), ilmeisistä seikoista (ZPO:n 269 §) eikä lain nojalla oletetuista seikoista (ZPO:n 270 §).

Myönnetty tosiseikka on kyseessä silloin, kun osapuoli myöntää, että vastapuolen väite pitää paikkansa. Tuomioistuimen on pääsääntöisesti katsottava myönnettyt tosiseikat toteen näytetyiksi ja otettava ne tutkimatta ratkaisun perusteeksi.

Ilmeisiä ovat tosiseikat, jotka ovat yleisesti tunnettuja (suuren joukon tiedossa tai vaikeuksista milloin tahansa luotettavasti havaittavissa) tai oikeudelle tunnettuja (asiaa käsittelevän tuomioistuimen tiedossa viran puolesta tai nähtävissä välittömästi asiakirjoista).

Tuomioistuimen on otettava ilmeiset tosiseikat ratkaisunsa perusteeksi viran puolesta, eikä niistä tarvitse esittää väitteitä eikä näyttöä.

Oikeudellinen oletama syntyy välittömästi lain perusteella, ja se kääntää todistustaakan: vastapuolen on esitettävä näyttö vastatositteesta. Vastapuolen on osoitettava, että oletettua tosiseikkaa tai oletettua oikeudellista asiantilaa ei oikeudellisesta olettamasta huolimatta ole olemassa.

1.3 Missä määrin oikeuden on vakuututtava jostakin tosiseikasta voidakseen perustaa tuomionsa tällaisen tosiseikan olemassaoloon?

Oikeusprosessin tavoitteena on vakuuttaa tuomari tosiseikan olemassaolosta. Tavallisesti edellytetään korkeaa todennäköisyyden astetta, tuomarin vakuuttuneisuuteen ei tarvita ehdotonta varmuutta.

Näyttökynnyksen asteista saa osviittaa osittain laista, osittain oikeuskäytännöstä, ja niiden perusteella tavanomaista näyttökynnyksen astetta voidaan korottaa varmuutta lähentelevään todennäköisyyteen tai alentaa huomattavaan todennäköisyyteen. Jälkimmäisessä tapauksessa näyttökynnyksen ylittymiseen riittää siviiliprosessilain (ZPO) mukaan se, että seikka on ilmeisen perusteltu tai oikeaksi todistettu (ZPO:n 274 §). Myös niin sanottu ensivaikutelmaan perustuva näyttö (*prima facie* -näyttö) alentaa näyttökynnystä ja on käyttökelpoinen vahingonkorvausprosesseissa todisteiden puuttuessa: jos on kyseessä tyypillinen tapahtuma, joka elämäkokemuksen mukaan viittaa tiettyyn syy-yhteyteen tai vahingon aiheuttamiseen, pidetään kyseisiä tosiseikkoja koskevia oletettavia myös yksittäistapauksessa ensivaikutelman perusteella toteen näytettyinä.

2 Todisteiden vastaanottaminen

2.1 Edellyttääkö todisteiden vastaanottaminen aina asianosaisen pyyntöä, vai voiko tuomari tietyissä tapauksissa hankkia todisteita oma-aloitteisesti?

Todisteiden vastaanottaminen voi tapahtua viran puolesta tai asianosaisen pyynnöstä. Puhtaasti tutkintaperiaatteen mukaisessa menettelyssä (tuomioistuimen on selvitettävä ratkaisun kannalta merkittävät seikat viran puolesta) asianosaisten ei tarvitse erikseen pyytää todisteiden esittämistä. Itävallan siviiliprosessilain mukaisessa normaalitapauksessa tuomari voi hankkia viran puolesta kaikki todisteet, joiden avulla on odotettavissa selvitystä merkittävistä tosiseikoista (ZPO:n 183 §). Tuomari voi määrätä asianosaiset esittämään asiakirjoja, toimittaa paikan päällä katselmuksen tai määrätä asiantuntijalausunnon antamisesta tai asianosaisten kuulustelusta. Asiakirjoja voidaan kuitenkin määrätä esitettäväksi vain silloin, kun ainakin toinen asianosaisista on tätä pyytänyt; asiakirjatodistelua tai todistajien kuulustelua ei saa suorittaa, jos molemmat osapuolet ovat sitä vastaan. Muissa tapauksissa todistelu tapahtuu aina asianosaisen tarjoamien todisteiden perusteella.

2.2 Mitä seuraa sen jälkeen, kun asianosaisen pyyntö todisteiden vastaanottamisesta on hyväksytty?

Todisteet otetaan pääsääntöisesti vastaan riita-asian suullisessa käsittelyssä. Niin sanotussa valmistavassa istunnossa (ZPO:n 258 §) tuomioistuin laatii asianosaisten tai näiden edustajien myötävaikutuksella käsittelyohjelman, johon sisältyy myös todistelua koskeva ohjelma. Tarvittaessa voidaan kuitenkin milloin tahansa keskustella uudelleen menettelyn etenemisestä. Todistelun jälkeen johtopäätöksistä keskustellaan asianosaisten kanssa (ZPO:n 278 §). Todisteet on esitettävä pääsääntöisesti suoraan sille tuomarille, joka tekee asiassa ratkaisun. Laissa nimenomaisesti säädettyissä tapauksissa todistelu on mahdollista oikeusapumenettelyssä. Asianosaiset on kutsuttava mukaan todisteluvaiheessa, ja heillä on todistelun yhteydessä erilaisia oikeuksia, kuten oikeus esittää kysymyksiä todistajille tai asiantuntijoille. Todistelu tapahtuu yleensä myös silloin, kun asianosaiset eivät (kutsusta huolimatta) ole läsnä.

2.3 Millaisissa tapauksissa oikeus voi evätä asianosaisen esittämän pyynnön todisteiden vastaanottamisesta?

Tuomioistuimen on evättävä tarjotun todisteen esittäminen, jos se katsoo todisteen olevan epäolennainen (ZPO:n 275 §:n 1 momentti) tai jos todiste on tarjottu viivytystarkoituksessa (ZPO:n 178 §:n 2 momentti, 179 § ja 275 §:n 2 momentti). Lisäksi on mahdollisuus esittää määräaika todistelulle, joka todennäköisesti viivyttäisi menettelyä (ZPO:n 279 §:n 1 momentti); määräajan umpeuduttua tarjotun todisteen esittäminen voidaan evätä. Epäämisen syynä voi olla myös se, ettei todistelu ole tarpeen, koska tuomioistuin on jo vakuuttunut asiasta tai tosiseikka ei tarvitse todistelua, tai että todisteen esittäminen on kielletty. Kuluja aiheuttavan todistelun (esimerkiksi asiantuntijan lausunto) yhteydessä on yleensä pyydettyä todistelun pyytäjältä ennakkomaksu kulujen korvaamiseksi. Jos maksua ei suoriteta ajoissa, voidaan todistelu esittää pääsääntöisesti vain siinä tapauksessa, ettei se aiheuta menettelyn viivästyistä.

2.4 Mitä erilaisia todistelukeinoja on olemassa?

Itävallan siviiliprosessilaissa säädetään todistelusta viiden klassisen todistuskeinon avulla: asiakirjat (292–319 §), todistajat (320–350 §), asiantuntijat (351–367 §), katselmus (368–370 §) ja asianosaisten kuulustelu (371–383 §). Periaatteessa näytöksi voidaan kuitenkin hyväksyä kaikki ajateltavissa olevat tietolähteet, ja ne luokitellaan muotonsa perusteella joskin edellä luetelluksi todistuskeinoksi.

2.5 Millä tavoin todisteita voidaan ottaa vastaan todistajilta? Tapahtuuko se eri tavoin kuin todisteiden vastaanottaminen asiantuntijoilta? Mitä sääntöjä sovelletaan kirjallisiin todistajanlausuntoihin ja asiantuntijalausuntoihin?

Todistajia kuulustellaan yksitellen ilman että myöhemmin kuulusteltavat todistajat ovat läsnä. Näin estetään se, että todistajat vaikuttavat toistensa lausumiin. Jos todistajien lausumat ovat keskenään ristiriidassa, kyseiset todistajat voidaan asettaa vastakkain. Todistajan kuulustelun aluksi kysytään tietoja, joista voi ilmetä kelpaamattomuus todistajaksi, perusteita kieltäytyä lausumasta tai esteitä todistajanvakuutuksen antamiseen. Kun todistajaa on muistutettu totuusvelvollisuudesta ja väärän todistuksen antamiseen liittyvistä rikosoikeudellisista seuraamuksista, alkaa varsinainen kuulustelu todistajan henkilötietojen kysymisellä. Sen jälkeen seuraavat itse asiaan liittyvät kysymykset. Asianosaiset voivat osallistua todistajan kuulusteluun ja esittää todistajalle kysymyksiä oikeuden suostumuksella. Tuomari voi evätä asiaankuulumattomien kysymysten esittämisen. Todistajia on pääsääntöisesti kuulusteltava välittömästi asiaa käsittelevän tuomioistuimen istunnossa. Tietyin edellytyksin todistajien kuulustelu on kuitenkin mahdollista myös oikeusaputeitse (ZPO:n 328 §).

Asiantuntija on tavallaan tuomioistuimen avustaja. Todistaja ilmoittaa havaintoja tosiseikoista, kun taas asiantuntija antaa tuomarille tältä puuttuvaa asiantuntijätietoa. Asiantuntijanäyttö on pääsääntöisesti annettava välittömästi asiaa käsittelevän tuomioistuimen istunnossa. Asiantuntija voidaan kutsua paikalle rajoituksetta myös viran puolesta. Asiantuntija on velvollinen ilmoittamaan havaintonsa ja laatimaan lausunnon. Hänen on annettava suullinen lausunto suullisessa riita-asian käsittelyssä. Asianosaisen vaatimuksesta asiantuntijan on selostettava kirjalliset lausunnot suullisessa käsittelyssä. Havainnot ja lausunnot on perusteltava. Yksityiset lausunnot eivät ole siviiliprosessilain (ZPO) tarkoittamia asiantuntijalausuntoja. Ne katsotaan yksityisluonteisiksi asiakirjoiksi.

Asiakirjatodisteet esittää lähtökohtaisesti todisteeseen vetoava asianosainen. Asiakirjan merkitykselliset osat on merkittävä erikseen tai korostettava. Asiakirjat on esitettävä tuomioistuimelle järjestelmällisessä ja selkeässä muodossa ja lähtökohtaisesti jäljennösinä. Tuomioistuin voi kuitenkin määrätä alkuperäisen asiakirjan esitettäväksi (vastapuolen pyynnöstä tai omasta aloitteestaan). Tuomioistuin voi tietyin edellytyksin hankkia pyynnöstä tai omasta aloitteestaan myös viranomaisen tai notaarin hallussa olevia asiakirjoja, esimerkiksi jos todisteeseen vetoava asianosainen ei pysty siihen itse. Jos asiakirja on todisteeseen vetoavan asianosaisen vastapuolen tai kolmannen osapuolen hallussa, tuomioistuin voi tietyin edellytyksin määrätä asiakirjan haltijan esittämään asiakirjat. Asiakirjojen todistusarvosta ks. vastaus kysymykseen 2.6.

2.6 Onko joillakin todistelukeinoilla suurempi painoarvo kuin toisilla?

Vallitsevana periaatteena on vapaa todisteiden harkinta (ZPO:n 272 §). Todisteiden harkinnassa tuomari arvioi todistelun tulokset. Tässä arvioinnissa tuomari ei ole sidottu mihinkään laissa oleviin näyttöä koskeviin säännöksiin vaan hänen on harkittava henkilökohtaisen vakuuttuneisuutensa mukaan, onko näyttö riittävä. Todistuskeinoja ei ole luokiteltu hierarkkisesti. Kirjalliset todisteet ovat asiakirjanäyttöä, mikäli ei ole kyse asiantuntijan lausunnosta. Kotimaisia julkisia asiakirjoja koskee suoraan oletama aitoudesta eli oletama siitä, että ne ovat todella ilmoitetulta laatijaltaan peräisin. Tähän perustuu täysi näyttö niiden sisällön oikeudesta. Yksityisten asiakirjojen, jotka on allekirjoitettu, katsotaan antavan täyden näytön siitä, että niihin sisältyvät selvitykset ovat peräisin niiden allekirjoittajalta. Niiden sisällön oikeellisuus on aina vapaan todisteiden harkinnan alasta.

2.7 Onko tiettyjen tosiseikastojen todistaminen sidottu määrätynlaiseen todistelumenettelyyn?

Itävallan siviiliprosessilaissa (ZPO) ei ole säännöksiä siitä, että tietyissä tapauksissa olisi pakollista käyttää tiettyjä todistuskeinoja. Todistuskeinon valinta ei riipu myöskään vaatimuksen suuruudesta.

2.8 Velvoittaako laki todistajat todistamaan?

Todistajat ovat velvollisia saapumaan oikeuteen, antamaan lausunnon ja pyydetessä todistajanvakuutuksen. Jos asianmukaisesti kutsuttu todistaja jää ilman riittävää syytä saapumatta suulliseen käsittelyyn, tuomioistuimen on ensin langetettava järjestysrangaistus, ja jos todistaja jää uudelleen saapumatta, määrättävä hänet tuotavaksi pakkokeinoin. Jos todistaja kieltäytyy antamasta lausumaa syytä ilmoittamatta tai ilman päteviä perusteita, hänet voidaan pakottaa antamaan todistajanlausuma. Todistaja on rikosoikeudellisessa

vastuussa tuomioistuimessa antamastaan väärästä lausumasta.

2.9 Millaisissa tilanteissa todistajat voivat kieltäytyä todistamasta?

Jos on olemassa peruste lausumasta kieltäytymiseen (ZPO:n 321 §), todistajalla on oikeus kieltäytyä vastaamasta yhteen tai useampaan yksittäiseen kysymykseen. Täydellistä oikeutta lausumasta kieltäytymiseen ei ole. Kyseisiä perusteita ovat todistajan tai hänen läheistensä häpeään tai syytteen vaaraan saattaminen, mainittujen henkilöiden omaisuudelle koituva välitön haitta, valtiollisesti vahvistetut salassapitovelvollisuudet, asianajajan salassapitovelvollisuus, lakisääteisen edunvalvontaelimen tai työehtosopimusten tekemiseen kelpoisen vapaaehtoisen ammattiyhdistyksen salassapitovelvollisuus työ- ja sosiaali oikeudellisissa asioissa, taide- tai liikesalaisuuksien vaarantuminen ja lailla salaiseksi säädetyn vaali- tai äänioikeuden käyttäminen. Oikeuden on kerrottava todistajalle näistä perusteista ennen kuulustelua. Jos todistaja haluaa kieltäytyä lausuman antamisesta, hänen on ilmoitettava kieltäytymisen perusteet.

2.10 Voidaanko todistamisesta kieltäytyvää henkilöä rangaista tai pakottaa hänet todistamaan?

Tuomioistuin tekee päätöksen siitä, onko todistamisesta kieltäytymiseen pätevä peruste. Jos todistaja kieltäytyy lausuman antamisesta perusteita ilmoittamatta tai syystä, jota tuomioistuin ei katso päteväksi, voidaan todistaja pakottaa antamaan lausuma (pakkotäytäntöönpanoa koskevan Itävallan lain (*Exekutionsordnung*, EO) 354 §). Pakkokeinoina ovat sakko ja suppeassa mittakaavassa vankeusrangaistus. Lisäksi todistaja vastaa kaikesta vahingosta, joka hänen ilman pätevää perustetta kieltäytymisestään on aiheutunut asianosaisille.

2.11 Onko olemassa henkilöryhmiä, joita ei voida kuulla todistajina?

Todistajiksi eivät ole kelpoisia henkilöt, jotka eivät olleet tai ole kykeneviä joko tekemään havaintoja todisteiksi katsottavista tosiseikoista tai ilmoittamaan havaintojaan. Tässä yhteydessä puhutaan absoluuttisesta fyysisestä todistajaksi kelpaamattomuudesta (ZPO:n 320 §:n 1 kohta). Vajaavaltaisten tai psyykkisestä sairaudesta kärsivien osalta on sen sijaan ratkaistava yksittäistapauksessa, onko henkilö katsottava kelpaamattomaksi todistamaan. Jos kuultava henkilö on alaikäinen, tuomioistuin voi hakemuksesta tai viran puolesta luopua henkilön kuulemisesta kokonaan tai yksittäisten aihealueiden osalta, jos kuuleminen uhkasi alaikäisen hyvinvointia, kun otetaan huomioon hänen henkinen kypsyytensä, kuulemisen aihe ja hänen läheinen suhteensa asianosaisiin (ZPO:n 289b §:n 1 momentti). Tämä koskee myös hakemusasioita (hakemuslainkäyttöä koskevan lain (*Außerstreitgesetz*, AußStrG) 35 §). Lisäksi on kolme suhteellisen todistajaksi kelpaamattomuuden tapausta (ZPO:n 320 §:n 2-4 kohta): papit heille rippi- tai virkasalaisuuden alaisuudessa uskotuista seikoista, valtion virkamiehet virkasalaisuuden puitteissa sikäli kuin heitä ei ole siitä vapautettu ja sovittelijat sen osalta, mitä on sovittelun yhteydessä heidän tietoonsa uskottu tai muuten tullut.

2.12 Mikä on tuomarin ja asianosaisten asema todistajainkuulustelussa? Millä edellytyksillä todistajaa voidaan kuulla käyttämällä hyväksi erilaisia teknisiä apuneuvoja, kuten videoneuvottelua?

Tuomioistuimen on esitettävä todistajalle soveltuvat kysymykset niistä tosiseikoista, jotka tämän lausumalla on tarkoitus todistaa, sekä olosuhteista, joiden perusteella tosiseikat ovat todistajan tiedossa. Asianosaiset voivat osallistua todistajankuulusteluun ja esittää oikeuden suostumuksella todistajalle kysymyksiä lausuman selventämiseksi tai täydentämiseksi. Tuomari voi evätä asiaankuulumattomien kysymysten esittämisen. Todistajan kuulustelu on kirjattava pöytäkirjaan keskeiseltä sisällöltään ja tarvittaessa vielä sananmukaisesti. Todistajaa voidaan periaatteessa kuulustella videoimalla. Oikeudenkäyntimenettelyn taloudellisuuden huomioon ottaen näin olisi tehtävä sen sijaan, että todistajaa kuullaan oikeusaputeitse. Kaikissa tuomioistuimissa on ollut videokokouslaitteet vuodesta 2011.

Jos siviilioikeudenkäynnillä on asiayhteys rikosoikeudenkäyntiin, rikosprosessilain (*Strafprozessordnung*, StPO) 65 §:n 1 momentin a kohdassa tarkoitettua rikoksen uhria kuultaessa on asianosaisten ja heidän edustajiensa osallistumista kuulemiseen rajoitettava uhrin pyynnöstä siten, että he voivat seurata kuulemistä ja käyttää oikeuttaan kysymysten esittämiseen käyttäen teknisiä laitteita tekstin ja kuvien siirtämiseen olematta kuulemisessa läsnä. Jos uhri on ilman huoltajaa oleva alaikäinen, uhrin kuulustelu rikosoikeudenkäyntiä varten on annettava tehtäväksi soveltuvalle asiantuntijalle (ZPO:n 289a §:n 1 momentti). Tuomioistuin voi pyynnöstä kuulla henkilöä 1 momentissa kuvatulla tavalla, jos kuultavan henkilön ei voida kohtuudella odottaa antavan lausumaa asianosaisten ja heidän edustajiensa läsnä ollessa, kun otetaan huomioon todistelun kohteena oleva

asia ja hänen henkilökohtainen suhteensa siihen (ZPO:n 289a §:n 2 momentti). Tuomioistuin voi pyynnöstä tai viran puolesta järjestää kuulemisen 289a §:n 1 momentissa kuvatulla tavalla, myös soveltuvan asiantuntijan toimesta, vaikka kuuleminen ei sinänsä uhkaisi alaikäisen hyvinvointia, mutta kun otetaan huomioon hänen henkinen kypsyytensä, kuulemisen aihe ja hänen läheinen suhteensa asianosaisiin, kuuleminen asianosaisten tai heidän edustajiensa läsnä ollessa uhkaisi hänen hyvinvointiaan (ZPO:n 289b §:n 2 momentti). ZPO:n 289a ja 289b §:ää on sovellettava myös hakemusasioissa (AußStrG:n 35 §).

3 Näytön arviointi

3.1 Estääkö se, että todiste on hankittu lainvastaisin keinoin, tuomioistuinta ottamasta todistetta huomioon tuomiossa?

Itävallan siviiliprosessilaeissa ei lähtökohtaisesti säädetä todisteiden käyttöä koskevista kielloista. Oikeuskäytännössä torjutaan lainvastaisesti hankittujen todisteiden yleinen käyttökielto. Todisteiden hyväksyttävyyden on pikemminkin arvioitava kussakin menettelyssä erikseen. Esimerkiksi lainvastaisesti hankittuja äänitallenteita voidaan periaatteessa käyttää siviilioikeudellisessa menettelyssä, jos todisteeseen vetoava asianosainen pystyy osoittamaan, ettei hänen vaadettaan voi panna täytäntöön ilman kyseistä äänitallennetta, ja että hänen vaateensa ja subjektiiviset intressinsä ovat tärkeämpiä kuin todisteen hankkimisen yhteydessä tapahtunut vastapuolen yksityisyyden loukkaaminen.

3.2 Käykö lausumani todisteesta ollessani itse asianosaisena asiassa?

Asianosaisten kuulustelu on yksi todistuskeinoista. Todistajien tavoin myös asianosaiset ovat velvollisia saapumaan paikalle sekä antamaan lausuman ja totuusvakuutuksen. Asianosaista ei kuitenkaan pääsääntöisesti voida määrätä saapumaan tuomioistuimeen eikä antamaan lausumaa tai totuusvakuutusta. Esimerkiksi avio-oikeudellisen asian käsittelyssä osapuolet voidaan velvoittaa saapumaan paikalle mutta ei antamaan lausumaa eikä totuusvakuutusta. Jos asianosainen jää ilman perusteita saapumatta tuomioistuimeen tai ei anna lausumaa, tuomioistuin tekee asiasta arvionsa kaikkien olosuhteiden huolellisen harkinnan perusteella. Totuudessapysymisvelvollisuuden rikkominen ei - toisin kuin todistajien kohdalla - ole rikosoikeudellisesti rangaistavaa, paitsi jos annetaan väärä lausuma totuusvakuutuksen alaisena. Asianosaisten kuulustelu voidaan määrätä viran puolesta.

4 Onko kyseinen jäsenvaltio todisteiden vastaanottamista koskevan asetuksen 2 artiklan 1 kohdan mukaisesti määritellyt muita viranomaisia, joilla on toimivalta vastaanottaa todisteita siviili- ja kauppaoikeudellisia asioita koskevia oikeudenkäyntejä varten asetuksen nojalla? Jos näin on, millaisissa oikeuskäsittelyissä niillä on toimivalta ottaa vastaan todisteita? Voivatko ne pyytää ainoastaan todisteiden vastaanottamista vai voivatko ne myös avustaa todisteiden vastaanottamisessa toisen jäsenvaltion esittämän pyynnön perusteella? Ks. myös todisteiden vastaanottamista koskevan asetuksen 2 artiklan 1 kohdan mukainen ilmoitus

Itävallassa muilla viranomaisilla kuin tuomioistuimilla ei tällä hetkellä ole kansallisen lainsäädännön nojalla asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua toimivaltaa vastaanottaa todisteita muista maista.

■ Päivitetty viimeksi: 05/01/2026

Tämän sivuston eri kieliversioita ylläpitävät Euroopan oikeudellisen verkoston kansalliset yhteysviranomaiset. Käännökset on tehty Euroopan komissiossa. Muutokset, joita jäsenvaltiot ovat saattaneet tehdä tekstin alkuperäisversioon, eivät välttämättä näy käännöksissä. Komissio tai Euroopan oikeudellinen verkosto eivät ole vastuussa tiedoista, joita esitetään tai joihin viitataan tällä sivustolla. Ks. oikeudellinen huomautus, josta löytyvät tästä sivustosta vastaavan jäsenvaltion tekijänoikeussäännöt.